

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Sneemanden

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr04val-shoot-idm139893299662784/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

den, tæt op, ind under den, det er en uendelig Behagelighed! Du maa ind af Vinduet kunde see den der, hvor Du staaer!«

Og *Sneemanden* saae, og virkelig saae han en sort blankpoleret Gjenstand med Messing-Tromle; Til den lyste ud foruden. *Sneemanden* blev ganske underlig til Mode; han havde en Fornemmelse, han ikke selv kunde gjøre sig Rede for; der kom over ham Noget, han ikke kjendte, men som alle Mennesker kjende, naar de ikke ere Sneemænd.

»Og hvorfor forlod Du hende!« sagde *Sneemanden*. Han følte at det maatte være et Hunkjønns Væsen. »Hvor kunde Du forlade et saadant Sted?«

»Det var jeg nok nødt til!« sagde *Lønekunden*, »De smed mig udenfor og satte mig her i Lænke. Jeg havde bidt den yngste Junker i Benet, for han stødte fra mig det Been, jeg gnavede paa; og Been for Been, tænker jeg! men det toge de ilde op, og fra den Tid har jeg staaet i Lænke, og har mistet min klare Røst, hør hvor hæs jeg er: væk! væk! det blev Enden paa det!«

Sneemanden hørte ikke mere efter; han saae stadig ind i Huusholderskens Kjelder-Etage, ned i hendes Stue, hvor Kakkelovnen stod paa sine fire Jernbeen og viste sig i Støffrelse som Sneemanden selv.

»Det knager saa underligt i mig!« sagde han. »Skal jeg aldrig komme derind? det er et uskyldigt Ønske, og vore uskyldige Ønsker maae dog vist blive opfyldte. Det er mit højeste Ønske, mit eneste Ønske og det vilde være næsten uretfærdigt, om det ikke blev stillet tilfreds. Jeg maa derind, jeg maa helde mig op til hende, om jeg ogsaa skal knuse Vinduet!«

»Der kommer Du aldrig ind!« sagde *Lønekunden*, »og kom Du til Kakkelovnen, saa var Du væk! væk!«

»Jeg er saa godt som væk!« sagde *Sneemanden*, »jeg brækker over, troer jeg!«

Hele Dagen stod *Sneemanden* og saae ind af Vinduet; i Tummørket blev Stuen endnu mere indbydende; fra Kakkelovnen lyste det saa mildt, som ikke Maanen lyser og heller ikke Solen, nei, som kun Kakkelovnen kan lyse, naar der er Noget i den. Gik de med Døren, saa slog Luften ud, det var den i Vane med; det blussede ordenligt rødt i Sneemandens hvide Ansigt, det lyste rødt lige op af hans Bryst.

»Jeg holder det ikke ud!« sagde han. »Hvor det klæder hende at række Tungen ud!«

3 af] ad B, af CA², ad D. 19 stadig] stædigt B, stadig U. 26 uretfærdigt] uretfærdigt BC, -dig A², -digt D. 22 af] ad BC, af A², ad D.